

Sygn. akt I C 723/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **P. B.**

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 723/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w pozwie złożonym w dniu 2 marca 2017r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. B. domagał się zasądzenia kwoty 109,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że na podstawie przepisu art. 46 ust. 2 pkt 9 ustawy - Prawo energetyczne wznowił na rzecz pozwanego dostawę energii elektrycznej. Wyjaśnił, że na żądanie pozwu składa się kwota 99,77 zł (wynikająca z faktury VAT (...) z terminem płatności na 23 października 2015 r.) jako opłata za wznowienie oraz kwota 9,64 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w płatności faktury VAT, obliczona od dnia wymagalności kwoty do dnia sporządzenia niniejszego pozwu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 marca 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu(k.6).

Przedmiotowy nakaz P. B. zaskarżył w całości wywodząc sprzeciw.

W uzasadnieniu wskazał, że powód nie wykonał usługi, za którą wystawiono fakturę VAT, której to płatności dochodzi w toku niniejszego postępowania. Podkreślił nadto, że nigdy nie otrzymał od powoda faktury VAT na kwotę 99,77 zł z terminem płatności 23 października 2015r. Zaprzeczył, aby wykonana była na jego rzecz usługa wznowienia

dostarczania energii elektrycznej. Podkreślił, że płatność za dostarczaną energię uiszcza terminowo w okresach dwumiesięcznych.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tut. Sądu w związku ze skutecznie wniesionym sprzeciwem i utrata jego mocy (k.19).

W piśmie z dnia 29 stycznia 2018r. powód – odpowiadając na zawarte w sprzeciwie zarzuty – wskazał, że wysokość dochodzonej przez niego kwoty wynika wprost z zapisów taryfy usług dystrybucji energii elektrycznej. Okoliczność zaś wstrzymania i wznowienia dostaw energii elektrycznej stwierdzona została w protokole. W tym zakresie przywołał jako dowód wydruk ze strony internetowej ewidencji zleceń obsługi technicznej. Ponadto dodał, że fakturę VAT przesłał do pozwanego zwykłym listem, stąd też nie dysponuje dowodem potwierdzenia wysłania takiej korespondencji.

W toku postępowania strony podtrzymały wyżej zarysowane stanowiska procesowe.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 kwietnia 2006r. P. B. zawarł z (...) S.A. w P. umowę sprzedaży energii elektrycznej do lokalu numer (...) przy ul. (...) w S..

(...) sp. z o.o. w P. oraz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. stanowią dwa odrębne podmioty, z których pierwszy zajmuje się działalnością dystrybucyjną, zaś drugi sprzedają energię, przy czym oba należą do Spółek Grupy (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa br (...) k. 31-34.

(...) Sp. z o.o. w P. w dniu 9 października 2015 r. wystawił fakturę nr (...) na kwotę 99,77 zł z terminem płatności na dzień 23 października 2015 r. tytułem wznowienia dostawy energii z winy odbiorcy P. B..

W piśmie z dnia 10 listopada 2015 r. powód sformułował do P. B. wezwanie do zapłaty kwoty 99,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem uregulowania należności wynikającej z FV nr (...). Wskazał, że kwoty 99,77 zł domaga się tytułem należności za świadczone usługi dystrybucji.

Dowód:

- faktura z 09.10.2015r. VAT k. 30,

- wezwanie do zapłaty z 10.11.2015r. k. 29.

Usługa wznowienia dostarczania energii podlega opłacie zgodnie z taryfą usług dystrybucji energii elektrycznej zatwierdzonej przez Prezesa URE.

Bezsporne, a nadto dowód:

- wydruk z taryfikatora k. 60-60v.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 6b ust. 1 i 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j.: Dz. U. 2013r., poz. 984) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii może wstrzymać, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli: w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie paliw lub energii lub odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Przedsiębiorstwo

to jest jednocześnie zobowiązane niezwłocznie wznowić dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wstrzymanego z powodów wyżej wskazanych powodów, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczania.

W warunkach niniejszej sprawy powód twierdził, iż na żądanie pozwanego dokonał wznowienia dostawy energii elektrycznej do jego lokalu, a z uwagi na dokonanie tej czynności żądał od pozwanego z tego tytułu wynagrodzenia na kwotę wskazaną w fakturze VAT z dnia 9 października 2015r.

Pozwany natomiast zaprzeczył, aby po jego stronie nastąpiła zaległość w płatności za dostawę energii, jak też, że otrzymał od powoda przedmiotową fakturę oraz wezwanie z 10 listopada 2015r. Przede wszystkim jednak zaprzeczył, aby nastąpiło w jego lokalu przerwanie dostawy energii oraz ponowne wznowienie tej usługi.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów, przedłożonych przez powoda w postaci: umowy, faktury, wezwania i wydruku z taryfikatora. Odnośnie zaś dowodu w postaci wydruku z programu komputerowego (ewidencji zleceń obsługi technicznej) sąd uznał, że dowód ten nie mógł stanowić podstawy do ustaleń faktycznych w niniejszym postępowaniu. W oparciu o powyższy wydruk nie ma chociażby możliwości ustalenia z jakiego programu komputerowego wydruk ten został dokonany. Powód nie powołał przy tym żadnych innych dowodów jak chociażby ze świadków, celem wyjaśnienia i potwierdzenia zapisów z tego programu, czy też celem potwierdzenia okoliczności wykonania usługi ponownego podłączenia energii elektrycznej. Co znaczące jednak, nawet gdyby uznać, że strona powodowa wykazała okoliczność dokonania usługi, której płatności dochodzi w niniejszym postępowaniu, to z całą pewnością nie wykazane zostały okoliczności umożliwiające powodowi dokonanie odłączenia energii elektrycznej.

W tym miejscu wymaga podkreślenia, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

Przenosząc powyższe na płaszczyznę niniejszego postępowania należało uznać, że na stronie powodowej spoczywał w toku niniejszej sprawy obowiązek wykazania, że po jej stronie istniały podstawy do dokonania odłączenia pozwanemu energii elektrycznej, jak też, że po dokonaniu tego odłączenia, powód dokonał ponownego podłączenia.

Przepis art. 6b ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne stanowi, iż przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Równocześnie ust. 3 tego artykułu określa, iż przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia. Dostrzec w

tym miejscu należało, że spełnienia tej formalnej przesłanki wstrzymania dostarczania energii elektrycznej powód w niniejszej sprawie nie wykazał. Tymczasem przepis tego artykułu chroni przede wszystkim interesy odbiorcy energii elektrycznej, który musi mieć zarówno świadomość istnienia zaległości w opłatach należności za dostarczoną energię, terminów płatności poszczególnych należności oraz poszczególnych okresów zwłoki za konkretnie wskazane czynniki energetyczne, jak i świadomość skutków związanych z brakiem uregulowania należności w wyznaczonym terminie wobec dotkliwej sankcji jaką jest wstrzymanie dostaw energii elektrycznej. Wymogi określone w tym przepisie muszą być bezwzględnie spełnione, aby wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Oznacza to, że samo istnienie zadłużenia nie jest wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, a konieczne jest jeszcze należyte, szczegółowe uprzednie poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności. (vide: wyrok Sądu A. w W. z dnia 18 czerwca 2013 r. wydany w sprawie VI ACa 1361/12).

W przedmiotowej sprawie zatem przede wszystkim nie zostało wykazane, aby powód miał prawne podstawy do dokonania odłączenia prądu pozwanemu, tj. istnienie zadłużenia oraz okoliczność skutecznego wezwania do jego zapłaty. Już sama ta okoliczność uniemożliwia uznanie jego żądania za zasadne. W sytuacji bowiem, gdy odłączenie energii wykonane zostało wbrew nałożonym na powoda ustawowym obowiązkom, nie sposób uznać, aby ponowne podłączenie wykonane było z winy pozwanego. Ponadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, że wykonana została przez powoda wyszczególniona na fakturze VAT z dnia 9 października 2015 r. usługa wznowienia dostawy energii z winy pozwanego. Tym samym brak było podstaw do uznania zasadności żądania o zapłatę, sformułowanego przez powoda w pozwie.

W świetle powyższego powództwo należało oddalić w całości, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 723/17 upr

Dnia 25 października 2018r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego z pouczeniem nr 13 (kopia pouczenia do akto
3. akta z pismem lub za 21 dni od doręczenia.

SSR Anita Wolska